

Sygn. akt III KK 150/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Siwek

SSN Antoni Bojańczyk

Protokolant Marta Brylińska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 3 grudnia 2020 r. w trybie art. 535 § 5 kk

sprawy **M. R.**

skazanego z art. 57 § 1 k.k.s.

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w L.

z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt III W (...)

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w
L. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L. wyrokiem nakazowym z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt III W (...), uznał M. R. za winnego tego, że będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, w okresie od 25 września do 25 listopada 2015 r. uporczywie nie wpłacał w terminie ustawowym, tj. do 25-ego dnia miesiąca następującego po

miesiącu rozliczeniowym, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w L. podatku od towarów i usług, zadeklarowanego w deklaracjach podatkowych dla podatku od towarów i usług VAT-7 za miesiące od sierpnia do października 2015 r. w łącznej wysokości 157 560,00 zł, tj. wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. Za to wykroczenie Sąd Rejonowy, powołując się na art. 57 § 1 k.k., wymierzył M. R. karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł.

Od ww. wyroku nie został złożony sprzeciw, co skutkowało uprawomocnieniem się orzeczenia w dniu 18 maja 2017 r.

Kasację od przedmiotowego wyroku nakazowego wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając ten wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, na korzyść M. R.. Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów art. 172 § 1 k.k.s. w zw. z art. 47 § 1 k.k.s, polegające na wymierzeniu M. R. za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 100 zł, podczas gdy karą za wykroczenia skarbowe jest kara grzywny określona kwotowo.

Podnoszą powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L..

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Rację ma Prokurator Generalny wskazując, że zgodnie z art. 47 § 1 k.k.s. karą za wykroczenie skarbowe jest kara grzywny określona kwotowo, podczas gdy w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy, uznając M. R. za winnego popełnienia wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k., wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł.

W tym stanie rzeczy uznać należy, że Sąd Rejonowy dopuścił się rażącego naruszenia przepisu art. 47 § 1 k.k.s. Słusznie podnosi przy tym skarżący, że choć wymierzona przedmiotowym wyrokiem nakazowym kara grzywny nie przekroczyła granicy określonej w art. 48 § 3 k.k.s., tj. dziesięciokrotnej wysokości minimalnego

wynagrodzenia (obowiązującego w dacie popełnienia czynu), to jednak jej określenie w stawkach dziennych, uniemożliwia – w przypadku konieczności zarządzenia zastępczej kary pozbawienia wolności – zastosowanie art. 186 § 3 k.k.s., przewidującego (w stosunku do przepisu art. 46 § 2 k.k.w.) autonomiczną regulację, dotyczącą zasad wymiaru zastępczej kary pozbawienia wolności wobec sprawcy wykroczenia skarbowego. Wypada tu przypomnieć, że przy wymiarze zastępczej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 186 § 2 k.k.s., obowiązują ustawowe przeliczniki grzywny określone widelkowo i ułamkowo, wynoszące od 1/500 do 1/50 górnej granicy ustawowego zagrożenia za wykroczenie skarbowe, które konkretyzuje sąd, przyporządkowując określoną wartość mieszczącą się we wskazanych widelkach jednemu dniowi zastępczej kary pozbawienia wolności. W zależności od kwoty grzywny, jaką został ukarany sprawca wykroczenia skarbowego, sąd, dzieląc ją przez kwotę przyporządkowaną jednemu dniowi, określa liczbę dni zastępczej kary pozbawienia wolności koniecznej do odbycia, która jednak nie może przekroczyć 3 miesięcy (art. 186 § 3 k.k.s.). Tymczasem w myśl art. 46 § 2 k.k.w., przy zarządzeniu wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności, należy przyjąć, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny; kara zastępcza nie może przekroczyć 12 miesięcy pozbawienia wolności, jak również górnej granicy kary pozbawienia wolności za dane przestępstwo, a jeżeli ustawa nie przewiduje za dane przestępstwo kary pozbawienia wolności, górna granica zastępczej kary pozbawienia wolności nie może przekroczyć 6 miesięcy.

Porównując zatem określone w art. 186 § 2 k.k.s. i art. 46 § 2 k.k.w. zasady wymiaru zastępczej kary pozbawienia wolności, jak również biorąc pod uwagę wartość kary grzywny, jaka pozostała M. R. do spłaty, stwierdzić należy, że kwotowe jej wymierzenie – w sytuacji zarządzenia zastępczej kary pozbawienia wolności, a taka w sprawie niniejszej zachodzi – może być znacznie korzystniejsze dla skazanego.

Wobec oczywiście rażącego naruszenia przepisu art. 47 § 1 k.k.s., jak również wskazanych wyżej konsekwencji tego naruszenia, które mogą mieć znaczenie dla sytuacji prawnej skazanego – należało uwzględnić wniesioną kasację, a tym samym uchylić zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i

sprawę w tym zakresie przekazać Sądowi Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.